ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி,
தத்வத்ரயம்
ஸ்ரீவசநபூஷணம்

அவருடைய திருத் தம்பியாரான
அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனர்

அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்

ஆகிய இந் நான்கு ரஹஸ்யங்களும்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியானத்துடன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

மணவாளமாமுனிகளின்
ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களுக்குப் பொதுத்தனியன்கள்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயாவிபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்தங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:,

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்திநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,
லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்.

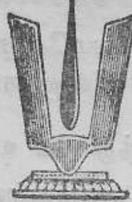
ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தேஸௌம்யவரம்குரும்.
ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததிசதாஸ மமலமசேஷசாஸ்த்ரவிதம்,

ஸுந்தரகுருவரகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே.
ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம்...ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யானம்

தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயாவிபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:.

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,

Srivatsam

லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்,
ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தேஸௌம்யவரம்குரும்.

ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததீசதாஸ மமலமசேஷசாஸ்த்ரவிதம்,
ஸுந்தரகுருவரகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரிய தனியன்கள்

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸ்ய கௌரவம்
தததிகாரிக்ருத்யம் அஸ்ய ஸத்குருபஸேவநம்,
ஹரிதயாமஹைதுகீம் குரோருபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூஷணேவதஜ் ஜகத்குரும்தமாச்ரயே.

ஸாங்காகிலத்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூப வேத
ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம்,
ஸர்வஜ்ஞலோககுருநிர்மித மார்யபோக்யம்
வந்தேஸதா வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம்.

அகுண்டோத்கண்ட வைகுண்டப்ரியாணும் கண்டபூஷணம்,
குருணாஜகதாமுக்தம் வ்யாப்தம்வசநபூஷணம்.

பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை யாறுபெறுவான்முறையவன்,
கூறுகுருவைப்பணுவல் கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்த வருள்தான்,
மாறில்புகழ்நற்குருவின் வண்மையொடெலாம் வசன பூடணமதில்.
தேறிடநமக்கருள் முடும்பையிறையவன் கழல்கள் சேரென்மனனே.

திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமுந் திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
அவ்வழி யொழிந்தன வனைத்தின் புன்மையும் மெய்வழியூன்றிய
[மிக்கோர்பெருமையும்
ஆரணம்வல்லவ ரமருநன்னெறியையும் நாரணன்றருள்தரு நற்குருநீதியும்
சோதிவானருள் தூயமாகுருவின் பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையும்
தீதில்வானவர் தேவனுயிர்களை யேதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
மன்னியவின்பமு மாகதியுங்குரு வென்னுநிலைபெறு மின்பொருடன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும் வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர் மாநிலத்தின்பமதெய்தி வாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே,
தத்வார்த்த தர்சிநோலோகே தந்நிஷ்டாச்ச ஸுதுர்லபா:.

ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே,
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டாம் தேஹிநாத யதீந்த்ர மே.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, *யத்ரர்ஷய:ப்ரதமஜாயே புராணா:* என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், *அநாதிமாயயா ஸூப்த:* என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேசத்ரிகுணதுரத்யயாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த பிறந்த ஜன்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய சேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, *யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தையேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவன்பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவிதத விவித நிரவதிக துக்கங்களை யநுபவித்துத் திரிகிறவிஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷ ருசியுண்டானாலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது *அநந்தா வை வேதா:* என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம்பண்ணவரிதாகையாலும், அநந்த வேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ர்ம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சநம் பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதநரிழந்துபோம்படி யிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்நீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதன ரிழவு ஸஹிக்க மாட்டாத பரம க்ருபையாலே தது஁ஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்க

Srivatsam

ளருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களானவர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய் அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாம லடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறார்.

முன்பே பேருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச்செய்து, நீர்போய் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்தியும், இன்ன முமக்கிவ்வர்த்தங்க ளெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே சொல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச்செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நாள் அந்த கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந்தருளி அவ்விட மேகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச்செய்துகொண் டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்குப் பேருளாளப்பெருமாளருளிச்செய்த வர்த்தவிசேஷங்களா யிருக்கையாலே அவர் போரவித்தராய் உள்ளினின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறோமென்றருளிச்செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையுமபிமாநித்தருள, அவருமங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராய்வர்த்திக்கிறநாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றையொருப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமாயருளினாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அநந்தரமிப்ரபந்தமிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

இப்ப்ரபந்தத்தில் *வேதார்த்த மறுதியிடுவது* என்று தொடங்கி *அத்தாலேயது முற்பட்டது* என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்தேசம் பண்ணுகிற தாகையாலே ப்ரபந்தோபோத்காதம், *இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்* என்று தொடங்கி *ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவளுக்காக* என்னுமளவும் ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேச்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும், அந்த புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான உபாய

வைபவமும் சொல்லுகிறது. *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடங்கி* *ஏகாந்திவ்யபதேஷ்டவ்யஃ* என்னுமளவு மிவ்வுபாயவரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆச்ரய விசேஷம், இத்தை ஸாதநமாக்கில் வருமவத்யம், இதின்ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றைச் சேரச் சொல்லி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோக்தோபாயசேஷமாகையால் உபாயப்ரகரணம். இதில் *ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே* என்னுமளவும் ப்ரதாந ப்ரமேயம்; மேல் ப்ராஸங்கிகம். *உபாயத்துக்கு* என்று தொடங்கி *உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்* என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவா னொருசேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக ஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களா யுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண சொல்லுகையாலே அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமஞ் சொல்லுகிறது. *தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *உகப்பு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் சிஷ்ய னுபகார ஸ்ம்ருதி க்ரமம் இவற்றைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனை வதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ் சொல்லுகிறது. *ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது* என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் தொடங்கி ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய், ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது. *ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் மிக்கவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபர்வநிஷ்டையை வெள்ளிதாகச் சொல்லுகிறது. *வேதார்த்தமறுதியிடுவது* என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைக்கட்டுகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தம் வேததாத்பர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரமச்லோகம்போலேயிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம். அங்கு, ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பீதனானவனுக்கு அவற்றைத்தள்ளி ஸித்தோபாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கஞ்சினவனுக்கு ப்ரதமபர்வத்தைத் தள்ளி சரம பர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆறுப்ரகரணமாய், ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமா யிருக்கு மென்னவுமாம்ஃ அந்த பக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத்.

மேல் *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடங்கி *பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்* என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாய சேஷமாகையால் உபாயப்ரகரணம், *ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்* என்று தொடங்கி *ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் உபாயாந்தர தோஷப்ரகரணம். இப்ப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகதநம் ப்ராஸங்கிகம். *இவனவனைப்பெற நினைக்கும்,

போது* என்று தொடங்கி *இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ஸித்தோபாயநிஷ்டருடைய வைபவப்ரகரணம். *இப்படி ஸர்வப்ர காரத்தாலும்* என்று தொடங்கி *உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ப்ரபந்ந நிசர்யா ப்ரகரணம். *தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே* என்னுமளவும், ஸதாசார்ய லக்ஷணப்ரகரணம். *சிஷ்யனென்பது* என்று தொடங்கி *உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவும் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம். *ஸ்வதோஷாநு ஸந்தானம்* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது* என்னுமளவும் பகவந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார ப்ரகரணம். *ஸ்வதந்த்ரனை* என்று தொடங்கி மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும் பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை" "திருமாமகள்தன்" என்கிற தனியன் களிரண்டு மவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமா யிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத் தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலுபத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கை யாலே, ததநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாப்போலே, இதிலும், ப்ரத மத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏததுபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ததுபதேஷ்டா வான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும். இவனுக்கு மஹா விச்வாஸஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே. ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகாரம் உபாயாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், நிசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகை யாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

இப்படி த்வயவிவரணமான விதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றைரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களாயிருக்கும்; எங்ஙனே யென்னில்:—

அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி *அடியானென்றிறே* என்னுமள வாகவும், *ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி* இத்யாதியாலும், *தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது* என்று தொடங்கி *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்கிறதற்குக் கீழுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி*

இத்யாதியாலும் *உபேயத்துக்கிளையபெருமாளையும்* இத்யாதியாலும் *கைங்கர்யந் தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது* இத்யாதியாலும் த்ருதீயபதார்த்தஞ் சொல்பட்டது. *அஜ்ஞாநத்தாலே* இத்யாதியாலும், *ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்* இத்யாதியாலும் உபாயாந்தர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே. தத்த்யாஜ்யதையையும் த்யாகப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. *இதுதனக்குஸ்வரூபம்* இத்யாதியாலும் *ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு* இத்யாதியாலும் *மாமேகம் சரணம்* என்கிறபதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு* இத்யாதியாலே *வ்ரஜ* என்கிற ஸ்வீகாரவைலக்ஷண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. *அவனிவனை* என்று தொடங்கி *ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்* என்னுமளவும், ஸர்வபாபங்களையுந்தள்ளி அங்கீகரிக்கு மீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், *க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்* என்று, பலஸித்தியில் கண்ணழிவில்லாமையுஞ் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. .... *

வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸர்வஜ்ஞரான பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(மூ.) 1. வேதார்த்தமறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யாநாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிப்பது. அந்த ப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்டவிதமாகச் சொல்லுவர்கள். அதில் "ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகாঃ" இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோக மந்தர்ப்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ரஹணயோக்யங்களிலும், அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தவ்யாப்திக்ரஹணாநுரூபமாக கதிபயபரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் "வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ் த்வந்மூகே நீயமாநே தந்மூலத்வேந மாநம் ததிதரதகிலம் ஜாயதே" என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வதঃ ப்ராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச்செய்கிற அர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம் தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாகவங்கிகரித்துக் கொண்டு ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும்க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈச்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனா யிருக்குமாபோலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்

களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் "வாசா விரூப நித்யயா" இத்யாதிச்ருதியாலும், "அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வாః ப்ரஸூதயః" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதஏவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகை யாலேயிறே "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாத் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம்" என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் "ஆதௌ வேதாః ப்ரமாணம்" என்றாரிறே.

இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேதః" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மக மாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாகஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத் தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் "ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதாః" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லு கையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து, அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக அநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும் வஸ்துகத்யா பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். "யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்னக்கடவதிறே. "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதாః, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவ தாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த் தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்களென் கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூப மாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே,

அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம், ஐச்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்யரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை யெல்லா மறியவேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப மறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறியவே ததநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களை யறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களை யறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும் அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்சிக்கவே ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம். ஆக இப்படி யிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. *த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக:, ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவபரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத்பதாப்தௌ* என்றிறே பட்டருளிச் செய்தது. இப்படி பாகத்வய ப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதி யிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்க பலாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும் ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது ஸகலசாகாப்ரத்யயந்யாயத்தாலும், ஸகல வேதாந்தப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் செய்யவேணும். அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யயந்யாயமாவது:—ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராகவறிகைக்காக, சாகாந்தரங்களெல்லாத்திலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம்பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும் சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகலவேதாந்தப்ரத்யயந்யாயமாவது:—ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒருவாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்குச் செய்யப்போகாமையாலே, உபப்ரும்ஹணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே, தந்நிர்ணயகங்களை யருளிச்செய்கிறார் *ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே* என்று. ஸ்ம்ருதிகளாவன—ஆப்தரான மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்மசாஸ்த்ரங்கள். இதிஹாஸங்களாவன:—புராவ்ருத்தப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகள். புராணங்களாவன:—ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்றாலே யென்று இப்படி நியமேநவருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்ப ச்ருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய

Srivatsam

ஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் *இதிஹாஸ புராணுப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்யப்ரக்ரியையாலே, புருஷகாரவைபவம் தொடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக இப்ப்ரபந்தத்தி லிவரருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ர்ம்ஹணங்கள் கொண்டே நிச்சயித்தருளிச்செய்கிறா ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான் தத்ததர்த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமென்னுமிடமும், ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (1)

2. இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் *ஸ்ம்ருதியாலே யென்றுதொடங்கி.

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது.

உபப்ரும்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்தவிசேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து; அப்படியே உபப்ர்ம்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப ப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்ததுபப்ர்ம்ஹணங்களைக் கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிச்சயம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அத்தைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான தர்மசாஸ்த்ரங்களாலே கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவது. பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்ம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது :—அநதிதசாகாந்தரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான விவற்றாலே, அதிதசாகார்த்தங்களை அபேக்ஷித விசேஷங்களோடேகூட நிச்சயிக்கை. ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதநமுமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும். ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவுமாகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. *ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரதঃ, இதிஹாஸபுராணுப்யாம் வேதாந்தார்த்தঃ ப்ரகாச்யதே* என்னக்கடவதிறே. .... (2)

3. உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹண த்வயத்துக்கும்' தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல். அன்றிக்கே ஏகபாக விஷயமான விரண்டு உபப்ர்ம்ஹணங்களிலும் இன்னதுக்கு ப்ராபல்ய மென்னு

மத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

3. இவை யிரண்டிலும்வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி. அதாவது ச்ரேஷ்ட பாகோபப்ர்ம்ஹணதயா வந்த சேர்த்தியை யுடைத்தான விவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்ய முண்டென்கை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம் மத்யஸ்த்ததை கர்த்துராப்ததமத்வம் ஆகிறவிவற்றாலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். "வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேதஃ ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா. *மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத், ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமாஃ* *வ்யாஸவாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா, வேதசைலா வதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா. *பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத், பாரதச் சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அதஃ காவ்யாத்மநா க்ருதஃ* விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச, பக்திர்பவதிகல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம்* இத்யாதிகளாலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ச்லாகிக்கப்படா நின்றதிறே.

மத்யஸ்த்ததையாவது:—*யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வருபேண வர்ண்யதே* என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த குணாநுகுண தேவதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யிருக்கை.

கர்த்துராப்ததமத்வமாவது:—ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன் யதா(ர்த்த) தர்சந ஸாமர்த்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனாயிருக்கை. *அதேதிஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸஃ, குதஃ, தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதேஃ, வசநஸௌஷ்டவேந, கர்த்துராப்ததமத்வாவகதேச்ச* என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணேதிஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும்; *மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹவிசேஷாவஸிதம்* என்று தொடங்கி, *தர்மேசார்த்தேச காமேச மோக்ஷேச பரதர்ஷப. யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்* இதி லௌகிக வைதிகஸகலார்த்தநிர்ணயாதிக்ருதத்வேந க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம்* என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதி சயத்தாலும் மத்யஸ்த்ததையாலும் புராணங்களிற்காட்டி லிதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே. (3)

4. அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார்.—(அத்தாலே என்று தொடங்கி.)

4. அத்தாலே யது முற்பட்டது.

அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, *இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்* என்றும், *இதிஹாஸ புராணப்யாம்* என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாச்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாச்தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலே யிறே; இந்த அப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரும்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், *இதிஹாஸாச்ச புராணநிச இதிஹாஸபுராணநி, ஸ்ம்ர்தயச்ச இதிஹாஸ புராணநிச ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸபுராணநி* என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷையாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவை யிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிறவிதுக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிற விடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், ததுபப்ரும்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ரும்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரபாகோபப்ரும்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப் புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினாராய்த்து. .... (4)

புருஷகார வைபவம்

5. முதலிலே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியாலே வேததத்த்வ ததுபப்ரும்ஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாதாநம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததுபப்ரும்ஹண விபாகங்களையும் பண்ணினாரேயாகிலும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக் கபேக்ஷிதார்த்தங்களை யருளிச்செய்ய இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாக வேத்யமன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்ய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதக ஸ்தலங்களிலே தத் தத்நுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கதந முகேந ஜ்ஞாபிக்கலா யிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அதுதன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்சய விபர்யயமற சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி யருளிச்செய்து செல்லுகிறார்மேல். அதில், ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோபப்ரும்ஹண த்வயத்தில் ப்ரபலமாகச்சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமென்று தொடங்கி).

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவ னேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டத்வமாவது, *வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத:, ப்ரஹ்மணு ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யுபாவிசதாஸநே* என்று ஸகலலோகபிதாமஹனுன ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனுன ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுலே ப்ரணீதமாகையாலும், *ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்று ப்ரஹ்மா வநுக்ரஹிக்கையாலே இதில்சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், *தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி* என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணுதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனுன ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிசேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதியனுய்வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ராமணுேத்க்ர்ஷ்டமான வேதமும், ததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந ததாச்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும் இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னுதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச் செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர்விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்துபிறந்து இவர்கள்பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தால்வந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த குணுதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்* என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிலிறே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறக்கிறவிது. *பலபிறப்பாயொளிவரும்* என்னும்படி ஸர்வேச்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்திவிசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. *சீதோ பவ* என்றவள் *நஷ்டோ பவ* என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னநுக்ரஹத்தாலே பர ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிற தென்னுமிடம்

காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம்-ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே. *ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே* என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாரதத்தால் என்று தொடங்கி.) *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்-கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* *ஏவம்விதம் பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா - ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்று பகவதாவேசாவதாரமாய் *ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரசஸ்தமா யிருந்துள்ள மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் தாமேயருளிச் செய்தார். பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, *ஸ்ரீராமாயணவந் மஹா பாரதம் சரணம்* என்றருளிச் செய்தாரிறே. ஸர்வேச்வரனென்னாதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனைதன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது போய்த்தது, ப்ரணத பாரதந்த்ர்ய ருசி பரவசனாயிறே. இதுதான் இவனுடைய ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக் குடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருப்ப தொன்றிறே. இந்த குணதிக்யத்திலே ஈடுபட்டிறே *இன்னார் தூதனென நின்றான்* என்றும் *குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா* என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோனது-தண்மையாவது, கர்மவச்யதை யடியாக வரிலிறே. ஐச்சமாக ஆச்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்று பரார்த்தமாகப் பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ச்ருதிசொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக் குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தாத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலைநின்றவர்கள் *எத்திறம்* என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள இந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றஞ் சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் தொடங்குகிறவன் *நாராயணகதாமிமாம்* என்றது. ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்னதென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. (5)

6. உபப்ர்ம்ஹணமுகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவிவற்றால் வேதாந்தத்திலெவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த்தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் இவை என்று தொடங்கி.

Srivatsam

6. இவை யிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணீயையாமளவில் அகில ஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும் நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியாய் அபராதங்களைப் பார்த்துச்சீறி *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னுமீச்வர ஹ்ருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அங்கீகரித்தால் பின்னையவள்தானே சீதகுரைக்கிலும் *என்னடியாரது செய்யார்* என்று மறுதலைத்துத் தான் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்தென்கை. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிருபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை *மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:. லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி; மமாபிச மதம்ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ் ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏதஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே* என்றும், *ஆகிஞ்சந்யைக சரணா: கேசித் பாக்யாதிகா: புந:, மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீத மானஸா:, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந, மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம், லப்த்வா க்ருதார்த்தா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமே வாநந்ய மாநஸா:* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச்செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறேயுள்ளது; இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே. ஆகையிறே *ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பந்தா தந்யேஷா மமலாத்மநாம், தேவீஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத:* என்று தீபஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதந தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு ததாஸத்தியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிருபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்ரும்ஹணமான ப்ரபந்த த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமுமுபாயத்வமும் உபப்ருப்ஹ்யமான வேதாந்தத்திலுக்தமான ஸ்தல மேதென்னில், கடவல்ல்யுபநிஷத் ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிறதென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்யமார்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, கேவல மார்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்குங் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையுமுடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் குடல்கரிக்கும்படி யிருக்குமீச்வரனை உசிதோ

Srivatsam

பாயங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநன் அவனை யாச்ரயிக்குமளவில் இவள் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாகவரிக்க இழிகிறவளவில் இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது. ... ... (6)

7. அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி.

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

(புருஷகாரமாம்போது) என்றது—புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபையாவது—பரதுஃக்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது—பராதீநத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது—தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற துஃக்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனுவான் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்கறுத்துத் தீத்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோதசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக சீலையாகையாலே யிவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால் ஓர் அபிபவ மில்லாமையாலே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாவ்ருத்திபோலேயாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது. ஈச்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே *ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ* என்றும் *விஷ்ணுபத்நீ* என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், *அநந்யா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ* என்றும் *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும் இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகசேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவதாநேந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, *ச்ரிங்-ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ஸ்ரீயதே* என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்க ளிரண்டும், *ச்ரயதே* என்கிறகர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே. .... (7)

8. இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்தாலும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே.

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

(பிராட்டி யித்யாதி). *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்* என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய தத்ததவதார ஸஜாதியமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவ ளாகையாலே, *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனானவாறே ததநுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரித்தானென்றொரு வ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப்பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, *தேவ்யா காருண்யரூபயா* என்று *தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருண்யந் தானாகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வென்கை. எங்ஙனேயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் தர்ஜநபர்த்ஸநம்பண்ணி யருவித்தின்ற க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங் கண்டத்தாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே *பவேயம் சரணம் ஹி வ:* என்று நீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே, நீங்க ளஞ்சவேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே, ராவணவதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி அவர்களை சித்ரவதம்பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றாடி *ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம்* இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்தும், *மர்ஷயாமீஹ துர்பலா* என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்கநெஞ்சரம் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், *கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி* என்று அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி யுபதேசித்தும், இப்படி பொருகிலேநின்று தானடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக ஆர்த்ராபராதைகளானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே.

(நடுவிலித்யாதி.) நடுவிற்பிரிவாவது-மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளித் திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே *அபத்யலாபோ வைதேஹி மமாயம் ஸமுபஸ்திதஃ, கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ரூஹி ஸர்வம் வராநநே* என்று உனக்கபேக்ஷை யேதென்று கேட்டருள, *தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பலமூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும். ஏஷமே பரமஃ காமோ யந்மூலபலபோஜிஷு. அப் யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த! வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு*. என்று தனக்குண்டான வநவாஸ வாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்றப் போக விடுவாரைப்போலே லோகாபவாத பரிஹாரார்த்த

மார்கப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப் போனது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் கட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ர யுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக் கரைபேறின வநந்தரம் இளையபெருமாள் கனக்க க்லேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாய்விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து *ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே, த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி* என்றருளிறே; இத்தால் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச் செய்தேயும், அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள்நினைவைப் பின் சென்று தன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தை யிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்க்கு முடிவுதேட்டமானாலும் முடியப் போகாதே! *மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே* என்றாரிறே யாழ்வார்; ப்ரதமவிச்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள், *பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி:, ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத:* என்று தானருளிச் செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வத்ஸரம் பாடாற்றியிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி.) அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச் செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* *அநந்யாஹி மயா ஸீதா* என்று உபயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களை யழைத்து விசேஷஜ்ஞரெல்லாரையுங் கூட்டி யவர்கள் பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ் சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக இத்திரளிலே நாளைவந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாகவென்று தூதமுகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்து ஒடுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவாந் இவள் சுத்தையென்னுமிடத்தை பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளு மிவள் சுத்தை யென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடியாலே, *ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ-அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலீர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ரவாங்முகீ* என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் கொண்டுநின்று, *யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாது மர்ஹதி; மநஸா கர்மணா வாசா

யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி. யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச-ததாமே மாதவீதேவீ விவரம்தாதுமர்ஹதி* என்று சபதம் பண்ண *ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்புதம் - பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம். த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம்; தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம்; ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே சோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் - புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத்* என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரச்ந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற விவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அநபாயிநி யாய் அகர்மவச்யையா யிருக்கிற விவளுக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத் வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறே யிது; ஆகையிறே *யதுதாந்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யா* என்று பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி சேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈச்வரன் பக்கலனுகி வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வா ஸங்க ளுறைக்கைக்குறுப்பாக. .... (8)

9. ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டையான விவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவ தெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளென்று தொடங்கி.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

புருஷகாரத்மாவது - கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்குந் தசையிலும் நீங்கியிருக்குந் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூடக்கொண்டு போகவேணுமென்று *ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிற படியே சரணம்புகுகிறவளவிலும்; பஞ்ச வடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையு மென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம் வசந மப்ரவீத். பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதி மாம். வத* என்கிறபடியே தம்

முடைய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையு மஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிற வளவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும்; ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநகி பக்கலிலே அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாக. *ஸ: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா* என்று பெருமாள் அவன்மேலே சீறித் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:* என்கிறபடியே, எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடம் இல்லாமையாலே போக்கற்று சரணம்புக, *ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்* என்றும், *புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா - தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபாபீயூஷ ஸாகர:-ரரக்ஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைக்ஷத* என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாத்ம புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே, இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும்; விச்லேஷ தசையிலே *இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்தஸே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா* இத்யாதியாலே விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும்; ராவணவதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்புக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, *பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம - கார்யம் கருணம் மார்யேண ந கச்சிந் நாபராத்யதி* என்று அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும்; உபய தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றா நின்றதிறே. திருவடி, ராக்ஷஸிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தர வேணுமென்றவளவில் பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றோ. *மாதர் மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா—காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி க்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸா நஸ் ஸாந்த்ர மஹாகஸஸ் ஸுகயது க்ஷாந்தி ஸ்தவாகஸ்மிகீ* என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றோ பட்டரு மருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்ஙனே யென்னில், பலாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; *திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே* என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே; ஆகையா லிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற இவ்வாக்யத்திலிதுவும் கூட்டக்குறையில்லை. (9)

Srivat

10. இவ்வுபய தசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்- (ஸம்ச்லேஷதசையி லென்று தொடங்கி).

10. ஸம்ச்லேஷ தசையி லீச்வரனைத் திருத்தும்: விச்லேஷதசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது—அபராதத்தையே பார்த்து *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனாக்குகை; சேதனனைத் திருத்துகையாவது—அக்ருத்ய கரணநிரதனாய் பகவத் விமுகனாய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்ச்லேஷ தசையில்,

இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விச்லேஷ தசையில் ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும் புருஷீகரித்தமை உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமான வர்த்தம் ஸம்ஸாரிசேதநனையு மீச்வரனையும் சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக் கிப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது. ஆகையால் ஈச்வரனோடு தான் கூடியிருக்கும் தசையில், சேதநன் ஆச்ரயணோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி இவனை யங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில், ஈச்வர னங்கீகாரோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, இச் சேதநன் கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில் இவன் வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆச்ரயணோன்முகனாக்குகையும் இவளிரண்டு தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயண விரோதியான வைமுக்யத்தை மாற்றி, ஆச்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், *ச்ரு-ஹிம்ஸாயாம்* என்கிற தாதுவிலும், *ச்ரு விஸ்தாரே* என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணாதி* *ச்ருணாதி* என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது; *ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ருணாதி ச குணைர் ஜகத்* என்று இவ்யுத்பத்தி த்வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈச்வரனைத் திருத்தும்) என்கிற விடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லக் குறையில்லை. ... ... (10)

11. இருவரையும் திருத்துவ தெவ்வழியாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இருவரையு மென்று தொடங்கி).

11. இருவரையும் திருத்துவதும் உபதேசத்தாலே.

ஈச்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால் *உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாததொன்றன்றோ, ஸ்வம்மான விவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வும்முடைய பேறாயன்றோவிருப்பது, எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற வுமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனாய் வந்த விவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ? அநாதிகாலம் நம்முடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணி நம்முடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்த விவனை அபராதோசித தண்டம் பண்ணாதே அத்தைப்பொறுத்து அங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோ வென்றன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடைய க்ருபாதி குணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றோ, நியமியாதபோது சாஸ்த்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள் ஜீவியாது, என்செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை அபிமுகர் விஷயமாக்கினால் இரண்டும் ஜீவிக்கும், ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னுமுபதேசத்தாலே. இவ்வுபதேச க்ரமம் இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும்,

Srivatsam

ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம். *பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதிச கதாசித் கலுஷதீ:, கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வ ஜநயஸி மாதா ததஸி ந:* என்று, அபராத பரிபூர்ணசேதந விஷயமாக ஹிதபரனை ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அத்தசையில் இச் சீற்றத்துக் கடியென் னென்பது:— இவன் தீரக்கழியச்செய்தவபராத மென்றவன் சொன்னால், மணற்சோற் றிலே கல்லாராய்வாருண்டோ? இந்தஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரார்? என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச் செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்ர ஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தசையிலேயும் *ப்ராணஸம்சயமா பந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்த்தாரமுவாச தயயா விபும்* என்று வாசாமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கொரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தரு ளிற்றும் இவளுபதேசத்தாலே யென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்ட திறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது, உன்னபராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலூன்ற விடமில்லை. ஈச்வரனுவான் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகை யாலே அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீர்த்தாகிற்கும். இவ்வநர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரிபூர்ணனான வென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டி யானேவென்று அஞ்சவேண்டா, ஆபிமுக்க்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கல னென்று லோகப்ரஸித்தனா யிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருக்க வேணுமாகி லவனை ஆச்ரயிக்கப் பார்—என்னும் பரமஹிதோபதேசத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து *மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா, வதஞ்சா நிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌபுருஷர்ஷப:, விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞச் சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிது மிச்சஸி* என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைகா னுனக்கு ப்ராப்தம், அது செய்யப் பார்த்திலையாகில் வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டி யிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரதல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப் பிருப்பதிற்காட்டில் பட்டுப்போக வமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம் பண்ணாமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்ற வேணுங்காண், நான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னை யவர்கைக்கொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்க்யம் பண்ணினால் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச் சீறுமந்த புன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், சரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் சரணாகததோஷம் பாராத வத்ஸலராகவெல் லாரும் அறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சித்தா யாகில் அவரோடுனக் குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யச்சமுறுத்தி யுபதே சித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசக்குறையன்றே,

அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உபயரையு முபதேசத்தாலே திருத்து மென்கையாலே *ச்ரு—ச்ரவணே* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணோதி* *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; *ச்ராவயதி* என்கிறவிது ஈச்வர விஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும் *அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேசஃ [ச்ராவயித்ர்த்வம் ; *விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞச் சரணாகதவத்ஸலஃ-தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* இதி ராவணம் ப்ரத்யுபதேசாத்* என்று தத்த்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ் விடத்திலும் சேதந விஷயமாகவும் சொல்லக் குறையில்லை. .... (11(

12. இவ்வுபதேசத்தா லிரண்டு தலையிலும் பலிக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி).

12. உபதேசத்தாலே யிருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யங் குலையும்.

அதாவது—இப்படி இரண்டு தலைக்கும் தத்ததநுகுணமாக விவள்பண்ணுமுப தேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத் விமுகனாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்த்ர்யமும், இவன் பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவ்ருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் அநாத் யசித்ஸம்பந்த கார்யமான அவித்யா நிபந்தநம், ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமான ஸ்வஸங்கல்ப நிபந்தநம் ; இவை இரண்டும் அநாதிஸித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும், மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக் காப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈச்வரனுக்கபிமதையுமான விவள், இரண்டு தலையும் நெஞ்சிளகி ஆச்ரயணங்கீகா ராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாலே நிவ்ருத்தமாகத் தட்டில்லை. ... (12)

13. இவ்வுபதேசத்தால் இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை யருளாலே திருத்தும் ; ஈச்வரனை யழகாலே திருத்தும்.

சேதநன் மீளாமைக்கடி-அநாதிகாலம் *யாதானும் பற்றி நீங்கும்* என்கிறபடியே பகவத்விமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால் வந்த துர்வாஸநாதிகள் ; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி—அபராதாநுகுண மிவனை சிக்ஷிக்கவேணுமென்னும் அபி ஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வ கர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாத வளவில்.

(சேதநனை யருளாலே திருத்துகையாவது)—ஐயோ இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற *பங்கயத்தாள் திருவருள்* என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனும்படி பண்ணுகை,

(ஈச்வரனை யழகாலே திருத்துகையாவது)—'ஓங்காண்போ, உனக்குப் பணி யன்றோவிது' என்று உபதேசத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்துதல் செய்து தன்னழகாலே யவனைப் பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோந்முகனுக்குகை.

ஆக (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவைதன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும் தத்ப்ரகார விசேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (13)

உபாய வைபவம்

14. க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவ முக்தமானபடியை யுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ முக்தமானமையை யுபபாதிக்கிறார்மேல். (அறியாத என்று தொடங்கி).

14. அறியாத வர்த்தங்களையடைய வறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

Srivatsam

அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபனம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே, சரண்ய க்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே *என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய்* என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங்களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம் ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் *அறியாதன வறிவித்த* என்றருளிச் செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது.

(அறியாத வர்த்தங்களை யடைய அறிவிக்கையாவது):—தத்வ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களையெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தாநே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்க வேண்டுகையாலே, *நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:—நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத:பரம்; தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா—ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி* இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத்தையும், *அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா ச்சரீரிண: அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத; நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:, அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந் யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யத்வ தேஹாத் யநித்யத்வங்களையும் ப்ரதமமுபதேசித்து, இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக *பூமி ராபோ

நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச - அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா;
அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம்
தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய் *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி
ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்மருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச* என்றும், *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்
ஹ்ருத் தேசேர்ஜுந திஷ்டதி—ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா* என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதயஸ்தனாய் நின்று, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
களையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வ
நியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரனாயிருக்குமளவன்றிக்கே *பரித்ராணாய
ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே*
என்று அவதாரப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; *ஸமோஹம்
ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:* என்று தன்னுடைய ஆச்ரயணீயத்வே
ஸாம்யத்தையும்; *ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா
கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்றஹங்காரதோஷத்தையும்; *யததோஹ்யபி கௌந்தேய
புருஷஸ்ய விபச்சித:. இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:* என்றிந்த்ரிய
ப்ராபல்யத்தையும், *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ் சலம்* என்று அந்த
ப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப்பற்றவும் மனஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும்
தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளையும், *தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத
மத்பர:, வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா* என்றும் *யதோயதோ
நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம், ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வசம் நயேத்* என்று
ஆச்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும்
ப்ரகாரத்தையும்; *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு
ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப* என்று ஆச்ரயிக்குமதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத்
தையும்; *த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச, தைவீஸம்பத் விமோக்ஷாய
நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர்
கள், ததநிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள் என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்;
*ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச் சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ
விஸ்தரஸ்ய மே* என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும்
வாசகமான சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ர
காரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்கும்படியையும், *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே
யோகமைச்வரம்* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ
தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச
ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந்* இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக்கண்டு
பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து
தன்படிகளை தர்சிப்பிக்கு மென்னுமத்தையும்; *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம்
நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:* என்று இப்படி
யிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற
பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாநரூபாங்க ஸஹிதை
யான பக்தியையும்; *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே* *தமேவசா
த்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத்* *தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று

அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும்; சரம ச்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபா
யத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து சோகிப்பார்க்கு ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநு
ரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தி யென்னுமத்தையும் தானே அறிவித் தருளி
னானிறே. ஆக இப்படி அறியாதவர்த்தங்களை யெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்ய
க்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

இனி புருஷகார க்ருத்யமும் சரண்யனை தன்னதன்றே, பிராட்டிக்ருத்ய
மிறே, *மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்
டா பரமர்ஷிபி:. மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* இத்யாதிகளாலே
இதுதன்னை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிறே. இவனுக்கு
தத்வஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தை
யேறிட்டுக் கொண்டானுகிறான். புருஷகார க்ருத்ய மேறிட்டுக் கொள்ளவேண்டு
வானென்? அங்கீகரித்து விடவமையாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கு இதுவும்
அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே; எங்ஙனே யென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ
ஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முண்டிறே. இவ்வுபய ஸாபேக்ஷ
தையும் உபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமசரம பதங்களிலே காணலாம்;
ஸ்ரீசப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும், உத்தமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொல்லு
கிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராத பயத்
தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தநமான
தன்திருவுள்ளத்தில்சீற்றத்தை யாற்றிச் சேரவிட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க,
அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்
தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும்,
அதுதான் செய்கிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார
க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது. இனி உபாய க்ருத்யம்
தன்னதாயிருக்க அத்தையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது, *த்வமே
வோபாய பூதோ மே பவ* என்றிவனர்த்தித்தால் கார்யஞ்செய்ய அமைந்திருக்க, நாமே
இவனுக்குஉபாயமாய்அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானே
யேன்றுகொண்டு *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கை
யாலே; அல்லது *உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ* என்கிற வஸ்து
வுக்கு உபாயக்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்கவிசிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோ
பேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான
தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ருத்யதை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிற
தென்பாருமுண்டு; அது பால்மருந்தாமாப்போலே இவனுபாயமாமிடமெங்கு முள்ள
தொன்றாகையாலே, அர்ஜுநனுக்கிப்போது அஸாதாரணமாகச் செய்ததொன்றல்லா
மையாலும், 'உபாயம்' என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து தத்வைபவஞ் சொல்லுகிற
ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று; ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்ன
படியே பொருளாகவேணும். ஆசார்யக்ருத்யமேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில் *கார்ப்
பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூடசேதா:-யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிச்சிதம்
ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்று இவனர்த்தித்வமுண்
டாகையாலே அக்க்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டமாத்ரமே விவக்ஷித

மாகையாலும், புருஷகாரக்ருத்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிற வளவில் அந்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டமையும், அது தன்னை அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வ யிக்கக்கடவது; ஆசார்யன் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே. (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல் லிற்றாய்த்தென்றபடி. .... (14)

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15. ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல். (புருஷகாரத்துக்கு மென்று தொடங்கி).

Srivatsam

15. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

தத்ததஸாதாரண வைபவஞ்சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத் தையும் தனித்தனியே உபாதாநம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவகதன மாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரே ணோபாதாநம் பண்ணியருளிச்செய்கிறார்; உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாப்தமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப் பட்டது. இங்கு உபயஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

(தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது— அக்ருத்யகரணநிஷித்தாநுஷ்டாநம்; குணஹாநியாவது—விஹிதாகரணம்; இவை இரண்டையும், *மநோவாக்காயை:* இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. *இதம் குரு* *இதம் மாகார்ஷீ:* என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரந்தான் பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறே யிருப்பது. *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமை வாஜ்ஞா* என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே. ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித் தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் * க்ஷிபாமி * * நக்ஷமாமி * என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக் கிலக்காய்ப் போரு கைக்குக் காரணம். (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்

றிக்கே) என்றது— ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.

(அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக்கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது—தயா க்ஷாந்திகள், பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாத்ஸல்யம். சுவடுபட்ட தரையில் புற்கவ்வாத பசு தன் கடையில்நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்ப தொன்றிறேயிது. இக்குணத்துக் கொப்பதொரு குணமில்லையிறே. ஆகையாலேயிறே *நிகரில் புகழாய்* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது; உடையவரும் *அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய* என்று குணாந்தரங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் *ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே* என்றாரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறே யிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பர்களென்கை. .... (15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென்? அவைகுலைந்தே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இரண்டுமென்று தொடங்கி).

Srivatsan

16. இரண்டு மிரண்டுங்குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

இரண்டுமென்கிறது—புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கையாவது)— இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு. இவனுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் போய்க கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனான இவனை யங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாகையாவது)—புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் வருகை; எங்ஙனேயென்னில்; தோஷம் வருகையாவது *த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா* *அகிலஜகந் மாதரம்* *பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய* என்கிறபடியே—ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மைதீமைக ளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை. குணஹாநி வருகையாவது—இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை. அதவா (இரண்டு முண்டாய்த்ததாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன—அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம்; புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது—ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங் காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச்

செய்யாமை. ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்யகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்வேஷமே தொடங்கி யுண்டாக்குகைக்கு *எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில் இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணுமை இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்யகரணாதிகளைப் போலே சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறவை யித்தனையிறே! விமுகரையுமுட்பட தோஷ குணஹாநிகள் பச்சையாக மேல்விழுந் தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான இவர்களுக்கு, அபிமுக சேதநர்களை யங்கீகரிக்குமளவில் தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருக்கச் செய்தே இப்படியருளிச் செய்தது—இவ்வர்த்த தத்வமறியாதவர்களுக்கு ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல் அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு அவச்யகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக. .... (16)

17. இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோமென்றிருக்கில் அத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ நம்மை அங்கீகரித்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவை யிரண்டும் வருமென்கிறார் மேல் (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி.)

-Srivatsam

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

(இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது)—இத்தனை நாளும் நம்மை யங்கீகரியாதிருந்தவர்கள் இன்றங்கீகரித்தது - நம் தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால் நமக்கவை குலைந்ததென்றநுஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) -அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யாகரணமும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில்: இவ்வதிகாரிக்கு, அநாதிகால மங்கீகரியாதவர்கள் இன்று நம்மை யங்கீகரித்தது நம்முடைய தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டுங் குலைந்தவாறேயன்றோ! என்றநுஸந்திக்கை அக்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்கையாலும்; *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* *அமர்யாத:* *புத்த்வாச நோச* *அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்* இத்யாதிப்படியே - நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போதளவாக வொன்றுங் குலைந்ததில்லை யென்றும், இப்படி யிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளே பச்சையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! என்றுமநுஸந்திக்கை க்ருத்யமாயிருக்க அத்தைச் செய்யாமையாலும் இரண்டும் வருமிறே. .... (17)

18. இப்படி புருஷகாரமுமுபாயமும் தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கீகரித்தவிடமுண்டோவென்னு மபேக்ஷையிலே, தத்ததங்கீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுநனுடையவும் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ராக்ஷஸிகள்) என்று தொடங்கி.

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும் பரஹிம்ஸை பண்ணப் பெறில் உண்ணாதே தடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸ மொரு படிப்பட தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி நலிந்துபோந்தவர்களிறே; (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்தி லறியாதாரில்லை யென்ற படி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, * ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம்* *பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா * என்று குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்து, திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

குணஹாநி சொல்லா தொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று. இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது - இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில், இவளும் நம்மோபாதி யொரு பெண்பிறந்தவளன்றோ! என்ருகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ்சிரக்கமுண்டாதல் * பவேயம் சரணம் ஹி வ: * என்றதற்குப் பின்பு நலிகிற விடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை. ... . (18.)

19. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குண ப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையை யநுவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிருர் (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று தொடங்கி.)

Srivats

19. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய் *கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள்பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.

(ஜிதேந்த்ரியரில்தலைவன்) என்றது —*ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே: ப்ரஸாதந விசேஷ:, உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா:* என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல்விழ, முறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனாகையாலே, இந்த்ரியஜயம் பண்ணினாரில் தனக்கு மேற்பட்டா ரில்லாதவ னென்கை.

(ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது— தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்நடக்குமவ னென்கை

(*கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற) என்றது *அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந:* என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பர்களென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும் படி அபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்கை.

இப்படி யிருக்கிற (அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை. (என்னில்) என்றது— அநுவாதம்.

தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்) என்று. இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்

களாகிறது—அஸ்தாநே க்ருதங்களாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது—ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யா வந்ததாகையாலே; *அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம்*என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது. *தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:* என்கிறபடியே—யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தலையும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, *நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண நச ராஜ்யம ஸுகாநிச, கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேநவா. யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச—தஇமேவஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச* இத்யாதிப்படியே இவர்களைக்கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோ வென்று பந்துக்கள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ண விருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே; *தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேயஸ் ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நித மப்ரவீத்* என்னும்படி—அத்தசையில் பண்ணின காருண்யமும் பச்வாலம்பநத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. *கதம் நஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்தந* என்று தொடங்கி *அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம்—யத் ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதா:* என்னுமளவும் ஸ்வவர்ணதர்மமான வதத்திலே அதர்மபுத்த்யா பண்ணின பீதியு மப்படியேயிறே. ... . (19)

20. இவையெல்லாம் அப்ரதாநம். இன்னமும் ப்ரதாந தோஷம் வேறேயென்கிறார் (த்ரௌபதீ யென்று தொடங்கி).

20. த்ரௌபதீபரிபவங் கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்.

முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், *கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்* என்று க்ருஷ்ணனை சரணம் புகுந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவதாச்ரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக் கண்டால் சக்தனாகில் விலக்கவேணும், அசக்தனாகில் இழவோடே அவ்வருகே போகவேணும் என்னும் விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து அவனை சரணம் புகுந்தவள் பரிபவப்படப் பார்த்திருந்தால் அவன் முகத்திலே நாளை விழிக்கும்படி என்! என்றாதல், சடக்கென வெழுந்திருந்து விலக்கவிறே யடுப்பது; அத்தைச்செய்யாதே முன்புத்தையிற் காட்டில் ஒரு விசேஷமறவிருந்தானிறே. இதுவேயாய்த்து இவன் தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப்பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்கு ப்ராதாந்யம் க்ரௌர்யத்தாலேயிறே. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே *நக்ஷமாமி* என்னும்படியான தோஷமிறேயிது. (20)

21. இத்தோஷத்தின் கொடுமையை யுபபாதிக்கிறார் மேல் (பாண்டவர்களையு மென்று தொடங்கி).

21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

அன்றிக்கே, இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலையையும் நிரஸித்துப் பொகடாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறு ராகவுமாம். முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு, அர்ஜுநனே யென்னுதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது—இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக வென்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த தூர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது - சசப்தத்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது—இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையயறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க ப்ராணனோடே யிருக்கும்படிவைத்ததென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது—அவளுக்கபிமதமான மங்கள ஸூத்ரம் போகாமைக்காக வென்றபடி. விரித்ததலை காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டானிறே. இத்தால்—ஆச்ரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே ஆச்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து. .... (21)

22. ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரமரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்கித்யாதியால்).

Srivatsam

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

தூதுபோய்த்தது *பொய்ச் சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம்செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக; (ஸாரத்யம் பண்ணிற்று)—ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென் கையாலே *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போ ரெல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவிக்கைக்காக; (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று) *ந யோத்ஸ்யாமி* என்றிருந்தவனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனாக்குகைக்காக. இவையெல்லாஞ் செய்தது—சரணாகதையான விவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே தூர்யோதநாதிகளை யழியச்செய்து இவள்குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச் சொன்ன ப்ரதாந தோஷ க்ரௌர்ய முபபாதிதமாய்த்து. ஆக விப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் சரணாகதைபரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க *ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்* *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே* என்று இவனளவி லுகப்புத்தோற்ற வருளிச்செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன் றனக்கு குணஹாநிகளாவன—*தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத* என்றருளிச்செய்த போதே

கரிஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸ்வ க்ருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணுமையும், க்ருஷ்ணனை சரணம்புகுந்தவளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னுமநுதாபலேசமும் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவனுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதீ யென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; இவள் கார்யார்த்தமாக விவனைக்குறித்து இவை யெல்லாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளை யேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலந்து நின்றும் செய்கை முதலானவை யுண்டாகையால் (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே—ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிற வித்தாலே—*அஸ்மாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும், யத்யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ் ஸுயோதந:* என்கிறபடியே—கார்யாகார்யஜ்ஞனான தான்போனாலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்த்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தோற்றுகையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும்—சரம ச்லோகத்தில் *மாம்* *அஹம்* என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே *சரணௌ சரணம்* என்றதுவும் ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (22)

23. கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒருகால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளு மின்றிக்கே யிருக்க உபதேசிப்பானென்? இதுக்கு தேசாதி நியமங்களில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கென்று தொடங்கி).

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரிநியமமும் பலநியமமுமில்லை.

ப்ரபத்தியாவது—பகவச்சரண வரணம். தேசநியமமாவது—புண்யதேசங்களிலே செய்ய வேணும். அந்யதேசங்களிலாகாதென்னுமது. காலநியமமாவது—வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும். அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது, ப்ரகாரநியமமாவது — ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும்,

Srivatsam

ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணாதென்னுமது. அதிகாரி நியமமாவது—த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணாதென்னுமது. பல நியமமாவது—த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லின்னபலத்துக் கிது ஸாதநம். அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்ய வைகுண்யங்களடியாக வரும் அதிசயாநதிசயங்களை யுடைத்தாவ தொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்குமளவில் சுத்தாசுத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய் சுத்தா சுத்த விபாகமறத் தன்னோடந்வயிக்கலாம்படி யிருக்கையாலும், வர்ணாத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவ தொன்றாகையாலும், இந்நியமங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்கிறது. *நஜாதி பேதம் நகுலம் நலிங்கம் நகுணக்ரியா:, நதேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யய மபேக்ஷதே; ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விசச் சூத்ரா: ஸ்த்ரியச்சாந்தர ஜாதய:, ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வ தாதார மச்யுதம்* என்று—ப்ரபத்திக்கு தேசகால ப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் *ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே, ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா* என்று—பலநியமாபாவம் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. .... (23)

24. இவை இல்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தான் இதுக்குண்டோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (விஷயநியமமே யுள்ளதென்று).

24. விஷய நியமமே யுள்ளது.

அதாவது—இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே. (24)

25. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னை யெதுக்குத்தான் இவையெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (கர்மத்துக்கென்று தொடங்கி).

25. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

கர்மமாவது—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன—சாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா அபிஹிதங்களான தேசங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே—க்ரீஷ்ம சரச்சுக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச் சொல்லுகிறது; *வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத* இத்யாதிகளாலே—கால நியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்களாவன)—சௌசாசமந ஸ்நாந வ்ரத ஜபாதிரூபேண அவ்வவ கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது—உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே; இதுதான் க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேசித்வ வேத வேதாங்கயுக்த த்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களா யிருக்கும்) என்றது—நியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி. ... . (25)

26. ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் * ஸ ஏஷ: * என்று தொடங்கி.

26. "ஸ ஏஷ தேச: கால:" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

பத்த வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண:, அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா சங்க்யதா மயம் என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான் மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தைதூஷிக்கிற திருவடி, *அதேச காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண:, விவக்ஷாசாத்ர மேஸ்தீயம் தாந்நிபோத யதாமதி; *ஸஏஷதேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா, புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி; தௌராத்ம்யம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி, யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம் தஸ்ய புத்திதः" என்று ராவணனாலே அவமாநிதனாய் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகா நின்றது, அவன் வருகிறவளவில் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேசமும் அந்த இதுவே காலமுமாம் யாதொருபடி, அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்த வளவு விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தம: ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற் காட்டில் ஸத்வோத்தராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையா யிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடைய அக்ருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத் பலமாக தேவரீர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களை அநாயாஸேந அழிக்கவல்ல தேவராண்பிள்ளைத்தனத்தையுங் கண்டால், விசேஷஜ்ஞனானவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிகஸத்ருசம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவசுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் சரணம் என்று வந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக் கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமும் என்று, சரணாகதி தர்மஜ்ஞனான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்கை. .... (26)

27. இதுதான் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிறார் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தர உத்க்ருஷ்டதயா *த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந* என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்நாக்க்யமாயிறே த்வய மிருப்பது; அந்த வைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வய மென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்)

என்கிறார்; அதில் ப்ரதம பதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம்—ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயண ருசி விளைந்தால், *சஞ்சலம் ஹி மந:* *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்கிறபடியே—சுழல்வளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்து *க்ஷணபங்குரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, ததத்பத்திக்ஷணத்திலே யாச்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகால நியமராஹித்யம் அந்த பதத்திலே நன்றாகத் தோற்று மென்கிறார். .... (27)

28. ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி.

28. ப்ரகாரநியதியில்லை யென்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

(எங்குங் காணலாம்) என்றது—இத்தை யநுஷ்டிப்பார் ச்ரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங்காணலா மென்றபடி. .... (28)

29. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார்—

Srivatsam

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுனன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங்கேட்டது.

(த்ரௌபதி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது—துச்சாஸநாக்ருஷ்டையாய் ஸபையில் வருகிறபோது *ரஜஸ்வலைக வஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேது மர்ஹஸி—குரூணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே* என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால்—ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணு மென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்ற விடத்தில், நீசரென்கிறது—*நெடுந் தகையை நினையாதார் நீசர்* என்றாழ்வாரருளிச் செய்த *சௌரிசிந்தாவிமுகரான ஹேயரை. *விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* *விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம்* என்று பகவத் விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே; அதுக்குமேல். சரணாகதையைப் பரிபவித்தும் சரணாகதரான பாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளைச் செய்தும் போருகையாலே, *ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிற கர்மசண்டாளரிறே கை கலந்து நிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே—நீசஸ்ப்ருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான அசுத்தியும் நீசஸகாசத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால்—ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும் போது நீசமத்யத்தி லாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. .... (29)

30. இத்தால் பலித்தத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

30. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

(ஆகையால்) என்றது—அநுஷ்டாந தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் இவர்களிருவரு மிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (சுத்த்யசுத்திக ளிரண்டுந் தேடவேண்டா) வென்றது—ப்ரபத்தியி லந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேடவேண்டா வென்றது—கீழ்ச்சொன்னவர்களிரு வரும் அசுத்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்குவேணுமோ வென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது—ப்ரபதநகாலத்தில் அசுத்தனயாதல் சுத்தனயாதல் யாதொருபடி யிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும் அர்ஜுநனும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந தச்ச்ரவண தசைகளில் ததங்கமாக சுத்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அசுத்தியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே. ... ... (30)

31. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

Srivatsam

அதாவது—வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம் புகுருகையாலே, இதரோபாயங்க ளோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?" என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; "பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன் வந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை, பெருமாள் தமக்கு *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்றுபதேசித்தான் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானிறே, அவன்றான் பெருமாளை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தது—பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்சயராய் ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதியனாகையாலே நின்றநிலையிலே சரணம் புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. (31)

32. அநந்தரம் அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி.

32. அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், தர்ம புத்ராதிகளும் த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் பெருமாளும் இளைய பெருமாளும் தொடக்கமானவர்கள் சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

அதாவது—*த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம்* என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; *சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்* என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும்; *ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணங்கத:* என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; *ஸோஹந்தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ நச, ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே* என்று திர்யக்யோநிஜனாய் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும்; *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்ஹரிம், ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:* என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும்; *ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத:* என்று ராக்ஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும்; *பாஹும் புஜக போகாப முபதாயாரி ஸூதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:* என்று ஸர்வ சரண்யரான பெருமாளும்; *ஸப்ராதுச் சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்று அக்கரையராய் தொடர்ந் தடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே—ஸோஹம்த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித்—ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ:* என்று முசுகுந்தனும், *மூடோய மல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் நமயிப்ரஸங்கி, இத்தம் க்ருபாங் குரு மயி ப்ரணதேகிலேச த்வாம் ஸ்தோது மம்புஜ பவோபிஹி தேவ நேச:* என்று க்ஷத்ரபந்துவும், *பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ* என்று மாதவியும், *தம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம் ஆஸ்யேப்ய: ஸ்ருதசோணிதம்—விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்நயோ மதுஸூதநம்* என்று காளியபத்நிகளும், *ப்ரணமப்ரவண நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா:—சரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா கணா:* என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், *ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ:—சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று ஸ்ரீ வாநர ஸேனையும், முதலாயுள்ளவர் களெல்லாரும் சரணம் புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கு இன்னாரதிகாரிகளென்றொரு நியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளென்கை. .... (32)

33. அநந்தரம், பல நியமாபாவப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (பல நியமமின் றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்) என்று தொடங்கி.

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதி களுக்குப் பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங் கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதரணம்; இளையபெருமாளுக்குப் பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

இத்தால்—கீழ் அதிகாரி நியமாபாவத்துக் குடலாகக் காட்டப்பட்ட *தர்ம புத்ராதிகள் தொடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த்

யர்த்தமாகவும்; ஸமுத்ரதரணார்த்தமாகவும், ராமாநுவ்ருத்த்யர்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலநியமமில்லை யென்றதாய்த்து. .... (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியமாபேக்ஷையில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார் கீழ்; (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (விஷய நியமமாவது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

(குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது—பரத்வாதிகளைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதா னுள்ளதெங்கேயென்ன. (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார். *அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ் ததா—உக்தா குணநசக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி* என்று—ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனானதானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாம்படியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியிருப்பது. .... (34)

35. இக்குண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

35. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம் கரதலாமலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள். இப்படி யிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிசயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில், பல விடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. ஸ்தலாந்தரத்தில் க்வாசித்கமித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில்? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான நம்மாழ்வார், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* *கழல் களவையே சரணாகக் கொண்ட* *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* *உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று இப்படி பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; *பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணம்புக்கது.—திருமங்கையாழ்வாரும், *வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்* *விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்* *காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே* *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தே னணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே* என்று இப்படி அர்ச்ச்ாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று.—மற்றையாழ்வார்களுக்கு மிப்படி தத்தத் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. (ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும்) என்கிற விந்த ச சப்தத்தாலே—(பூர்த்தியுள்ளதும்) என்று கீழ்ச் சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. .... (35)

இப்படி யிவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி—இதின் குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தன்னை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பூர்ணம்) என்று தொடங்கி.

Srivatsan